

A red rose is shown in the upper left corner, its petals vibrant against a dark, textured background. A bright beam of light from a flashlight, which is part of a handgun with a yellow grip, illuminates the rose from the right. The background is dark and appears to be a weathered, rusty metal surface.

KRADU, ABYCH MĚL NA TO,
BÝT POCTIVÝM...

ŠTIKA V RYBNÍCE

ANEB JAK UKRÁST
ČESKOU MILIARDU...

ALEŠ PRAGER

ALEŠ PRAGER

ALEŠ PRAGER

ŠTIKA V RYBNÍCE

ANEB JAK UKRÁST
ČESKOU MILIARDU...

Štika v rybníce aneb jak ukrást českou miliardu...
© Aleš Prager, 2012

ISBN 978-80-260-2511-5

*Karle...
Kde to jsem?
Pověz mi svůj příběh.
Ale já... nic nevidím.
Jen povídej, Karle.*

1

To čekání je

nejhorší, svaly jsou napnuté, mysl těkavá, ovládat svou netrpělivost není snadné. Když jsem byl poprvé na akci, myslel jsem, že přijdu o rozum, stále jsem měl pocit, že mě všichni pozorují, dělal jsem nápadně nenápadného. Teď se tomu jen směju.

Sedím tu už hodinu. Kde ta zatracená ženská je? Vždycky byla do hodiny zpátky, nechápu to. Nemám rád, když nejde všechno podle plánu, dám jí deset minut a odpískám to. Příště snad budu mít víc štěstí.

Poprvé to byl neskutečný stres, zapomněl jsem i mluvit, měl jsem z prdele štěstí, ale ve finále výdělek motivující, vše klapalo i bez připraveného scénáře, snad jen můj projev nebyl hodný obdivu, byl k smíchu. Pět minut a jdu pryč.

Poprvé ta dáma udělala veškerou práci za mě, vůbec jsem se nemusel snažit, naháněl jsem jí hrůzu snad jen tím, jak jsem se potil. Oči šílence se leskly a svítily, mé oči. Byla chudinka tak vyděšená.

Á, už jde. Tak pojď, holka, nemůžu se dočkat. Další oběť mě bude prosit, aby mi mohla dát veškeré své dostupné finance. Myšlenky se mi zastavily, jen jsem ji a její dítě pozoroval, jak pomalu jdou, krok za krokem, ke svému autu. Pozoroval jsem je jako masožravec svou kořist. Plné soustředění, svaly připravené k činu, mysl prázdná, všímavá.

Právě žena uložila svou holčičku do dětské sedačky, zavřela dveře a nastoupila za volant.

Teď je má chvíle, nikdo poblíž, vše klape, jak má. Přistoupil jsem k vozu, k zadním dveřím, otevřel je a přisedl si k té plavovlasé dívence.

„Co to děláte? Kdo jste?“ hrůzou vykřikla žena.

„Mamííí, kdo je ten pán?“

Vyndal jsem z kapsy vystřelovací nůž a starou policejní pistoli ráže pětasedesát a namířil jí na hlavu. „Jsou dvě možnosti, buď to půjde podle mě, nebo to bude bolet.“ Klidným hlasem jsem jí sděloval fakta.

„Co chcete?“

„Buď to proběhne v klidu podle mého scénáře, nebo to bude bolet,“ opakoval jsem chladně a přes velké sluneční brýle ji pozoroval, ani se nehnul.

„Dobře, co mám dělat?“

„Podejte mi svou kabelku, prosím.“ Dneska to jde zase hladce, ta ženská je rozumná matka a manželka. Takové jsou nejlepší pro mou práci.

„Mamííí, já se bojím. Co tu dělá ten pán?“

„Miláčku, ničeho se neboj, všechno je v pořádku. Buď tiše, prosím. Pak si zajdeme na obrovskou zmrzlinu, to ti slibuju!“

„Nastartujte!“ pravil jsem, odložil nůž na sedačku, tak aby mladá slečna neviděla ostří, šťouchnul ji lehce do žeber a usmál se na ni.

„Kam jedeme?“ ptala se dýchavičně žena.

„Máte tady dvě zlaté karty, jdeme je vybrat! Budu vás navigovat, za půl hodiny mě už nikdy nevidíte, nikomu se nic nestane... pokud budete rozumná!“

Za dvacet minut jízdy do středu města jsme zastavili pár metrů od bankovního terminálu. Vybral jsem jeden, kde je mnoho únikových cest, mnoho lidí, bezkonfliktní parkování. Než jsem tento bankomat našel, dalo mi to spoustu práce.

„Život mě přivedl do situace, kdy je mi jedno umřít, nebojím se smrti, pekla, bolesti. Dejte mi peníze, a nikdy mě už nevidíte.“ Jak jsem to dořekl, podíval jsem se na holčičku a usmál se, v pravé ruce jsem měl nůž. Pak jsem pohlédl na ženu.

Pochopila, vystoupila a okamžitě vykročila k bankomatu. Líbilo se mi, jak se chovala, žádný křik, záchvaty lítosti, emotivní výlevy. Nic, jen jasné plnění mých příkazů.

Za tři minuty dvacet vteřin byla zpět. „Tady máte všechno, víc mi bankomat nedá!“ Teď se málem rozplakala.

„Děkuji... mám vaši občanku, odtedka vím, kdo jste a kde bydlíte! Rozumíte mi?“

„Nerozumím vám, co po mně ještě chcete?“

„Jen to, abyste na všechno co nejdřív zapomněla, pokud si chcete vzpomínat na nepříslušných místech...“

„Chápu, přísahám, nikdy...“ brečela. To jsem nepotřeboval, to bylo špatně, rychle pryč.

„Fajn, nastartujte a jedte do centra, hned!“

„Mamííí, kdy už budeme doma, chce se mi čurat!“

„Už brzo, princezničko.“ Usmál jsem se na tu dívenku a pohladil ji po vlasech. Žena se jen ustrašeně podívala do zpětného zrcátka.

Hledal jsem tu křižovatku celý den, byla dokonalá pro můj záměr. Stále tu bylo plno aut, žádné kamery. Při zelené nestačila všechna čekající auta projet, tři únikové cesty.

„Děkuji vám, přeju klidný život.“ Na semaforu se rozsvítila zelená, otevřel jsem dveře a vystoupil. Na chodníku jsem jim ještě zamával.

2

Po týdnu strádání

a odříkání jsem se s kyticí růží vydal za svou přítelkyní. Moc jsem se těšil a troufám si říct, že ona na mě také, vždycky tomu tak bylo.

Nejsem moc na vážné a trvalé vztahy, potřebuju volnost. Dosud jsem vyzkoušel jen jednou intenzivní souznění, ale nešlo to. Po deseti dnech mě začala nudit, pak štvát. Dvacátý den jsem začal být alergický na všechno, co říkala, třicátý den jsme se rozešli. Ona plakala a já dělал, že je mi to líto.

Celý týden jsme se neviděli, to se pak člověk jinak těší. Má vášnivá slečna na mě čekala ve svém domečku od tatky, koupil jí ho na studia, aby nemusela bydlet na koleji.

Šel jsem k ní pěšky, jednak to nebylo daleko od našeho sídliště a jednak jsme si naplánovali, že strávíme celou noc a následující den v posteli s dobrým vínkem a kupou jídla.

Ráno jsem se byl v práci rozloučit se svým zaměstnavatelem a švagrem v jedné osobě a mými kolegy z restaurace, kde jsem pracoval jako číšník, přivydělával jsem si na školu. Měl jsem přesně dva měsíce na to, abych do své hlavy nalil všechny vědomosti pro vykonání státní závěrečné zkoušky a stal se inženýrem ekonomie.

Ještě než se začnu drtit na zkoušku, rozhodl jsem se příjemně se rozptýlit s přítelkyní; právě jsem vcházel do její ulice. Než jsem přitiskl palec na domovní zvonek, všiml jsem si dopisní obálky na prahu dveří, nevěnoval jsem jí pozornost a zazvonil.

Stál jsem a čekal snad minutu, ale dveře se ne a ne otevřít, sehnul jsem se tedy pro dopis — nebyl zalepený.

Poctivě jsem čekal dál několik desítek vteřin, až poté jsem neodolal a z nezalepeného dopisu vytáhl list papíru, na kterém bylo krasopisně napsáno: „Pojď dál, je otevřeno...“ Jako podpis tam byla obtisknutá rtěnka, její rty mi dnešní den poprvé zvýšily tep.

Zhluboka jsem se nadechl a vstoupil, zul si v předsíni boty, v hale košili a triko, v obývacím pokoji kalhoty a u dveří do ložnice odhodil ponožky a trenýrky.

Chtěl jsem... no nic... otevřel jsem zprudka dveře od ložnice a rázně do nich vstoupil.

„Kde jsi tak dlouho? Málem jsem začala bez tebe,“ šeptala s úsměvem, na sobě nic, jen v ruku držela dvě skleničky s červeným vínem. Než jsem odpověděl, natáhl jsem ruku pro jednu z nich a usrkl krapet vína. Pak jsem se vydal k oknu a dělal, že mě tam venku něco zajímá, zády k posteli, zády k ní vydýchal nastupující vzrušení, potřeboval jsem chvilku času — týden jsme se neviděli a ona vypadala prostě skvěle.

„Nemáš tady něco k jídlu?“ zeptal jsem se jakoby nic.

„Cože?“

Podíval jsem se na ni a lehce se usmál. Dvěma kroky jsem byl u postele, kde s roztaženými nohama necudně ležela moje dnešní bohyně

lásky. Lehl jsem si k ní a hlavu jí zabořil do klína, pár vteřin líbal, mazlil se s tím, co přijde.

„Říkalas něco?“ zeptal jsem se. Slečně zrůžověly tváře. Dokázala jen otevřít pusy a usmát se na mě, oběma rukama mi hlavu zatlačila zpátky. Krásně voněla... gurmánský zážitek.

Až se udělala, nastoupil jsem jako jemný, svůdný vládce svého kopí; byl jsem úžasný, cit a harmonie splynula s mým pohybem těla... jen ten čas ubíhal rychle. Jedna jedna... minuta dvě, minuta dvě. Týden je dlouhá doba, jedna jedna, znala mě a věděla, že to nejlepší teprve přijde.

„Máš hlad? Čeká na nás lososík s rýží, řecký salátík s kupou oliv a čokoládová zmrzka!“ A dala mi pusy a pak ještě tolikrát, kolikrát jsem jí chtěl odpovědět.

„Chyběls mi... Vážně se chceš zavřít na dva měsíce doma a šprtat?“

„Musím. Pět let jsem dělal školu, teď jen to potvrdit, a nazdar.“

„To se neuvídíme tak dlouho?“ zafňukala. „Absolutně si to nedokážu představit! Přijde mi to sobecké.“

„Neboj, prdelko moje, bez tebe nemůžu žít... Určitě si najdu čas, pak zavolám a zasouložíme.“

„Určitě mi zavoláš? Já to nevydržím!“ Takový nehraný smutný pohled jsem naposledy viděl u pětileté holčičky — máma jí nekoupila hračku.

„Na co myslíš?“ zeptala se mě.

Než jsem jí odpověděl, dal jsem si načas. „Na osud!“

„Ó, ty můj vzdělanče!“ řekla Petra a usmála se, šáhla mi mezi nohy a zlehka mě masírovala; bylo to vzrušující.

„Co bude s tou večerí? Mám hlad jako vlk!“

Smála se. „Jdeme na to. Chlapi myslí jen na sex a na jídlo.“

Otočil jsem ji na břicho, viděl jsem její záda, prdelku a dokonalé nohy, moc se nebránila. Sedl jsem si na ni a tím ji definitivně odzbrojil, mohl jsem si s ní dělat, co jsem chtěl.

Pořád se smála a jen lehce se snažila bránit. Vzrušen jejími křivkami jsem se dlouho nerozpakoval a udělal jí to zezadu, pěkně vleže, když chtěla změnit polohu, přidal jsem, byla moje, nedovolil jsem jí ani se pohnout. Drtil jsem ji do té doby, než křičela slastí a pak očekávaným orgasmem, ale ani potom jsem neubral a střídal i nadále rytmus, užíval si to, tlačil ji do matrace, až mě začala prosit, abych přestal, pak chtěla, abych přidal, a já byl jako utržený ze řetězu. Víno a vášeň.

3

Poslední akce

a pak se budu jen drtit na zkoušky. Stane se ze mě pan inženýr, konec povinností, pak mi začne konečně život, budu si moct pořádně užívat, čeká mě volnost, prachů mám dost.

Poslední akce. Vyhlédl jsem si pěknou blondýnku, dvě malé děti, spousta práce pro takovou vyviplanou ženu; byla to hračka ji sledovat. Její manžel, hodně majetný člověk, pořídil své ženě auto za tři miliony.

Už jde, svaly se mi automaticky napnuly, oči zúžily, koutky úst mi nepatrně vylétly vzhůru. Poslední akce — a svoboda. Bude dokonalá, vstoupím do dějin.

Tak teď, už si sedá, pospěš, nějak rychle nastartovala, musím to stihnout.

„Nic se ti nestane a tvým dětem taky ne... pokud mě budeš poslouchat!“ Mířil jsem jí pistolí do tváře. Celá se rozklepala strachem.

„Co chcete? Neublížujte mi, dám vám všechno.“

„Dej mi kabelku! Podřežu tvé děti, když mi ji nedáš nebo když neuděláš, co po tobě chci! Rozumíš?“

Staršímu dítěti nebylo víc než dva roky, holčička byla miminko, nechápaly to, jen na mě koukaly. Měl jsem strach, aby si tato sebevědomá panička nehrála na hrdinku. Snad jsem jí dal jasně na vědomí, že je v pěkném průseru.

Nejsem bezcitná zrůda, dělám to jen pro peníze, každý se musí nějak žít, každému nepřálo štěstí. Za celou dobu mé kriminální činnosti jsem nikomu fyzicky neublížil, nikdy se žádná z mých obětí nevzpříčila. Nevím, to bych možná utekl...

„Podej mi kabelku, dělej!“ vykřikl jsem. Hned jsem se v ní začal přehrabovat. Našel jsem platinovou kreditní kartu a osmdesát tisíc v hotovosti. Kolem nás prošel manželský pár v důchodovém věku, neměli důvod si nás všimat, ale i tak pro mě bylo bezpečnější odjet z parkoviště.

„Kolik můžeš vybrat na tu kartu?“

„Pět set tisíc,“ pravila blondýnka a utírala si slzy.

„Jedeme do města! A přestaň brečet, nesluší ti to! Když budeš dělat,

co máš, nikomu se nic nestane. Za půl hodiny už o mně nikdy neuslyšíš. Rozumíš?“

Přikývla, utřela si slzy a vyrazila. Usmál jsem se na holčičku. Byla celou dobu zticha, nevěděla, co se děje, jen slyšela svou matku plakat. Pohladil jsem ji po vlasech. Děti jsou skvělé.

Hladil jsem nožku té dívenky ostřím nože a díval se na její matku. „Za deset minut bude po všem, dej mi peníze a nikdy mě už neuvidíš.“

Blondýna vystoupila a hnala se k bankomatu, trvalo jí to tři minuty čtyřicet sedm vteřin.

„Tady máte peníze, půl milionu, nechte nás už být, prosím!“

„Drž hubu a jed' do centra!“

„Ale vždyť jste říkal...“

„Mám tvou občanku, vím, kde bydlíš, vím, kdo jsi...“

4

Poslední zkoušku jsem

udělal, celé dva měsíce jsem se učil denně pět šest hodin. Jsem volný, už nikdy žádná škola, nudné přednášky, biflování nesmyslů, papouškování zastaralých polopravd, konec pesimistických profesorů.

Jsem inženýr. Už ve druhém ročníku jsem poznal, že studium ekonomie na vysoké škole je o ničem, došlo mi to při přednášce o makroekonomii. Co ten plešatý profesor přednášel, nebyla jen nuda, to byla prehistorie, nic, co by se dalo dneska použít.

Ten den jsem s tím chtěl seknout, vykašlat se na celou školu. Neudělal jsem to jenom proto, že studentský život je tak krásný, plno známých, nepřeberné hejno krásných nadržovaných holek, nicnedělání, pohodička... Jo, a titul, ten je pro život také důležitý.

„Mohu vám ještě něco nabídnout, prosím?“

„Ano, dám si ještě jedno espresso, děkuji.“

„Dáte si nějakou sladkost ke kávě? Máme zde vyhlášený čokoládový dezert, máte chuť?“

„Tak jo, přemluvila jste mě, dám si ho.“ Usmáli jsme se na sebe, servírka odešla a já čekal dál, užíval si příjemně teplého podzimního sluníčka.

Proč kradeš, člověče? Nechtěl bys konečně začít žít jako normální člověk?

Proč kradu? To je jednoduché. Chci se mít dobře, dělat, co mě baví, stýkat se s lidmi, co mi mají co dát, chci se smát, bavit se, mít se rád — a to bez peněz nejde. Žiješ jenom jednou.

Otec od nás odešel, když mi bylo patnáct, zůstali jsme s mámou sami, má o pět let starší sestra už měla roční dítě a bydlela s manželem ve stejném domě, jen o tři patra níž.

Otec od nás odešel z jednoho prostého důvodu: byl to profesionální zloděj, vykrádal sejfy. Jednu deštivou neděli takhle kradl, chytili ho, zavřeli, a jelikož to bylo už poněkolikáté, sečetli mu jeho přivýdělký a odsoudili ho na pěkných pár let.

Když se se mnou otec loučil v soudní síni, věděl jsem, že ho už nikdy neuvidím, měl to totiž vepsáno v očích. Na ten jeho pohled nikdy nezapomenu, často se mi ve snech vrací.

Otec se oběsil v cele. My zůstali sami, lidi se nám vyhýbali, za zády na nás ukazovali a smáli se nám. Byla to těžká doba.

Babička, tátova máma, umřela týden po jeho pohřbu. Večer šla spát a ráno se už neprobudila... Celá naše rodina absolvovala další pohřeb, bylo toho na nás moc, fakt hodně moc.

Máma raději odešla z práce, nemohla vydržet ty pohledy a narážky kolegyň. Nastoupila opět jako účetní, ale do menší společnosti, za menší peníze, s větší zodpovědností.

„Vaše káva, prosím, a čokoládový dort. Nechte si chutnat,“ pravila usměvavá servírka.

„Děkuji, jste laskavá.“ Mrknul jsem na ni a usmál se. Dál jsem si jí ale nevšímal.

Manžel mé sestry Tobiáš dělal v té pochmurné době číšníka, začínal a střídal jedno místo za druhým, máma je často musela finančně podpořit. Neměli jsme peníze, žili skromně, ale měli jsme se rádi a navzájem si pomáhali.

Tři roky trvalo, než jsme toto smutné období překonali. Mezitím

jsem s vyznamenáním dostudoval střední školu, šlo to hladce, umím se soustředit, a proto i učit. Za školu jsem nechodil, většinu látky jsem se naučil při hodině. Nechtěl jsem rodině znepříjemňovat život, škola mě bavila. Možná kdybychom neměli tolik starostí a otec by žil, neučil bych se tak dobře... Ale kdo ví, je to pryč, minulost nevrátíš.

Vymýšlíš si důvody! No jistě, takhle je to přece snazší...

Vzal jsem živnost po otci. Komunismus zničil firmy děděné z otce na syna, ale teď žijeme v kapitalismu, tak nic nestojí v cestě, proto pokračuju v tátových šlépějích. Otec je mrtvý, budu budovout budoucnost, pokračuju jako hlava rodiny v rodinném podniku.

Po střední jsem šel hned na vysokou, matematika mi šla vždycky skvěle, tak jsem se rozhodl pro ekonomku. Zkoušky jsem udělal jako třetí nejlepší, z celkové počtu dvou tisíc uchazečů.

Sestra s Tobiášem si opatřili druhé dítě, narodilo se jim, když jsem skládal první zápočty v prvním roce na vysoké. Máma mě požádala, abych si našel brigádu, bydlel jsem stále u ní. Dělal jsem číšníka všude možné a mámě vypomáhal s rozpočtem.

Máma zase pomáhala sestře. Ta byla po celou dobu na mateřské, a aby nemusela do práce, pořídili si další dítě. S mámou jsme to sice nechápali, ale neřekli jsme ani slovo.

Tobiáš za rok nastoupil jako vrchní číšník do restaurace k nám na sídlišti, začal konečně vydělávat slušné peníze. Sestra se taky zapojila, je vyučená kadeřnice, začala stříhat známé u sebe doma.

Máma dostala výpověď v práci. Čekal jsem nějakou pohromu, máma byla poslední dva měsíce celá nesvá, špatně spala a stále byla zadumaná. Firma, ve které pracovala, se rozhodla zrušit účetní oddělení, najala si externisty.

Už už to vypadalo, že našetříme nějaké peníze na dovolenou, že si zajedeme po sedmi letech k moři, jenže zase ne. Utratili jsme všechny úspory, než si máma našla novou práci — u největší účetní firmy v regionu.

Po týdnů u nich se dozvěděla, že je to ta firma, která jí vzala práci v minulém zaměstnání. Kývla na o třetinu menší plat, o polovic menší zodpovědnost, ale na dvojnásobně víc práce.

Ve druhém ročníku jsem šel s mámou z nákupu ze supermarketu, plné igelitové tašky, pěšky... Spokojeně jsme si to štrádovali domů a těšili se na dobroty, co jsme zakoupili.

V půlce parkoviště si jakási nafoukaná zmalovaná kráva v mém věku hází lajdácky nákup do objemného kufru obrovského nablýskaného mercedesu... Nezapomněla po nás hodit pohled, kterým nás zařadila mezi pól, nejposlednější ubožáky... Bylo nám z toho zle.

Vzal jsem igelitky do jedné ruky a druhou rukou mámu objal. Cítil jsem, že to oba potřebujeme.

„Jednou si taky takové auto koupíš,“ špitla máma.

„Ale než se v něm budu vozit já, koupím takové tobě.“

„Já bych chtěla menší. A vůbec, ani nevím, jestli bych ještě uměla jezdit. Takovou velkou ošklivou almaru bych rozhodně nechtěla.“ Usmála se. „Musíš vystudovat. Až budeš inženýr, bude ti patřit svět, lidi se k tobě budou chovat s úctou.“

„Já vím, mami. Jenže nás tam učí samé nepoužitelné věci, přijde mi to, jako bych studoval historii, ne ekonomku.“

„Titul, Karle, titul. Pak si dělej, co chceš.“ Usmáli jsme se na sebe, máma mě poplácala po zádech.

„Mám tě rád, mami.“ Po cestě až k nám domů jsme už nepromluvíli.

Ten den, v ten moment jsem se rozhodl, definitivně padla poslední zábrana... začal jsem krást.

Kradou přece všichni, a tak to bylo vždycky. V každé době, v celé historii lidstva se kradlo. Kdo chce být společensky nejvýš, musí krást nejvíc, to je přece jasné.

„Zaplatím...“ Servírka se na mě usmála a kývla, za pár vteřin byla u mě s účtem.

„Sto dvacet sedm, prosím.“ Hledal jsem drobné po kapsách, nakonec našel necelou stovku, stoupl jsem si a vyndal z kapsy papírové bankovky.

„Jak vám chutnal náš čokoládový dort?“ zeptala se mě usměvavá servírka. Bylo na ní vidět, že očekává jako vždy pozitivní hodnocení — dort byl fakt báječný, jejich pýcha.

„Docela dobrý, nechte to na sto padesát.“ Pozoroval jsem servírku, jak se pere se skutečností, že ten vynikající dort je pro mě jen „docela dobrý“. Ale dostala slušné spropitné. Upřímná holka, možná ji lituji.

„Děkuji, přijďte zas, přeji hezký den,“ odpověděla mi servírka a chvatně odešla za bar.

Cítil jsem její pohled, když jsem odcházel.

Nečekal jsem, že hned první den budu mít to štěstí a narazím na osobu, kterou jsem tak rád sledoval, když jsem si vyhledával své oběti.

Celé dlouhé hodiny, celé dny jsem strávil v nákupních centrech a sledoval okolí. Kdybych byl detektiv, za čtrnáct dní vymýtím jakoukoli trestnou činnost v nákupních centrech. Pachatelé byli vždycky stejní, hloupí, hladoví, krádež jim koukala z očí... tedy až na jednu osobu, na jednu dívčinu z Plzně.

Ta byla jiná, měla v sobě víc, měla styl, kouzlo, odvalu, byla fakt dobrá... a navíc nádherná. Když odhodila černou kšiltovku, rozpustila si vlasy, zasáhla mě její krása natolik, že už jsem na ni nezapomněl. Do té doby to byla jen kvalitní zlodějka, pak se proměnila v tu nejúžasnější ženu. Chodil jsem se na ni dívat, obdivoval jsem její nápady a figle, její krásu a ladné pohyby, ona byla umělec a hlavně — ona to věděla.

S Petrou, s tou hloupoučkou sladkou dívčinou, jsem se rozešel hned po vysoké. Měl jsem ji rád, ale s ní by byl život přímočarý. Do roka bychom měli dítě, přinutila by mě pracovat u jejího otce, kvůli penězům. Raději jsem to rázně ukončil... slzy a výčitky, pláč a smutek.

5

Ve čtvrtém ročníku

na vysoké škole jsem si už krádežemi vydělal přes tři miliony korun. Schovával jsem je všude možné, v bytě tři plus jedna není moc možností, kde peníze schovat před pořádkumilovnou a pečlivou mámou. Dělal mi to starosti.

Nevím, zda by to máma přežila, kdyby doma našla krabici od bot, ze které by se na ni vysypaly tři miliony v hotovosti. Odstěhovat jsem se nechtěl, tehdy jsem si legálně přivydělával okolo pěti tisíc měsíčně

brigádou u Tobiáše v restauraci na sídlišti. Mezitím se tam z něho stal provozní, nabídl mi brigádu a také brzdu na mou kriminální aktivitu. Rodina mě měla pod dohledem, nemohl jsem si dovolit nakoupit moc nových věcí, natož byt a auto. Stále jsem studoval. Rodina mi je vším.

Přemýšlel jsem, jak se o své peníze podělit s blízkými, aniž bych vzbudil pozornost. Netrvalo dlouho a rozumný nápad přišel.

Každý týden jsem sázel sportku, všem na očích jsem vyplňoval tiket za tiketem, týden co týden.

„Karle, neblázni, proč tolik sázíš? Ještě jsem neslyšela, že bys vyhrál. Nech toho, k ničemu to není,“ domlouvala mi matka po nedělním obědě. Byla u nás sestra i s dětmi, Tobiáš byl v práci. Vyplňoval jsem tiket u zmrzliny a v duchu se smál.

„Jen ho nech, mami, co kdyby vyhrál? Koupili bychom si dům, auta, jezdili pravidelně na dovolenou k moři, v zimě na hory... Jen sázej, bratříčku, sázej.“

„Nech toho, Kateřino, ať si vydělá poctivě, sázení k ničemu nevede, zbytečné vyhazování peněz jen tak pro nic. Šel studovat, aby měl vědomosti, ne aby sázel,“ našťavaně pravila máma.

„Mami, bez kapitálu jsou mi vědomosti k ničemu. Sázím, abych vyhrál peníze, které bych pak pomocí vzdělání rozmnožoval.“

„Blábolíš nesmysly, Karle. Kolik jsi už prosázel, no řekni?“ vyzvíдалa máma a já si to užíval čím dál tím víc.

„Asi... no, přes dva tisíce to už asi bude, mami, jenže se musíš podívat na to, kolik můžu za ty peníze získat.“

„Kolik jsi vyhrál?“ zeptala se mě máma, ruce zapřené v bok.

„Vyhrál jsem za celou tu dobu přesně devadesát korun.“

„Nebud' hloupý, Karle, nech toho, pokoušíš se o nemožné.“

„Musím souhlasit s mámou, Karle, jsou to vyhozené peníze, a kdo ví, třeba ještě k tomu podvádějí.“

„Mám nápad, dneska vsadím naposled, každý mi řekněte čísla. No tak, honem. Když vyhraje, rozdělíme si peníze rovným dílem,“ nechal jsem se naoko přesvědčit.

Nakonec i máma souhlasila a přihodila pár čísel. Oběd skončil, sestra s dětmi odešla domů, měla objednanou paní na melír. Máma myla nádobí. A já?

Já se šel proběhnout, tak jako každou neděli. Vrátil jsem se domů až večer, když už bylo tažení čísel dávno hotové. S obavami jsem

usedal k počítači a doufal, že někdo navzdory pravděpodobnosti vyhrál slušné peníze.

Když jsem otevřel webovou stránku s vypsanými výhrami, svítilo na mě číslo, které jsem si ve skrytu duše přál.

Ano, někdo vyhrál milion a půl, prostě trefil všech šest čísel.

Usínal jsem šťastný a opakoval si plán, který jsem hodlal zrealizovat.

V pondělí jsem už u snídaně hýřil radostí. Máma se divila, ale ani na okamžik ji nenapadlo, oč jde, nepátrala po tom, byla veselá se mnou.

Večer přišla sestra s manželem na pravidelné karetní pondělí, hráli jsme žolíky a popíjeli víno. Je to taková naše tradice; je u toho zábava a skoro nic to nestojí, lepší než zírat na bednu.

Stále jsem se usmíval, ale to nikomu nepřišlo divné, dobrá nálada mě jen zřídkakdy opouští. Čekal jsem na nějakou narážku, kdy bych mohl rozjet to své předem připravené divadlo.

„Karle, zítra přijď už v jedenáct,“ prohodil do hry Tobiáš. Všichni už měli vyloženo, já držel plnou ruku, dostal jsem při rozdávání dva žolíky, při lízání došel třetí. Čekal jsem jen na postupku, když přijde, zavřu hru z ruky. Anebo zavře někdo jiný a já si to pěkně spočítám...

„Zítra nemůžu. Musím do Prahy.“ Líznul jsem si další kartu a hned ji vyhodil.

„Co budeš dělat v Praze?“ zeptala se mě máma. Neodpověděl jsem.

„Pročs mi to neřekl dřív, Karle? To abych ted' narychlo obvolával brigádníky,“ pravil zamračeně Tobiáš a dodal: „Minulý týden jsi s rozpisem souhlasil.“

„To ano, promiň, Tobiáši.“

„Promiň, promiň... Když nikoho neseženu, budu tam na obsluhu zítra sám.“

„Co budeš dělat v Praze?“ zeptala se znovu máma.

„Hádej.“ Usmíval jsem se od ucha k uchu a střídavě je sledoval.

Pár vteřin to trvalo, než sestra vykulila rozzářené oči a vykřikla: „Tys vyhrál!“

„My jsme vyhráli!“ Vstal jsem ze židle. Tobiáš nechápal, mámě to pomalu docházelo.

„Kolik?“

„Když jsem se včera díval na internet, nemohl jsem tomu uvěřit. Běž se také podívat.“ Sestra byla rozčilená, Tobiáš se culil, ale jen proto,

že celá situace byla směšná sama o sobě, on stále nic nevěděl. Máma se držela za srdce a zhluboka dýchala.

„Kolik?“

„Neřeknu!“

„Kde je počítač?“

„Mám ho v pokoji.“ Ségra běžela do mého pokoje, hned se vrátila s notebookem, a málem přišla o rozum, když počítač nabíhal. Byla to pro ni nekonečná chvílka. Klepaly se jí ruce, když zadávala do vyhledávacího potřebné údaje k nalezení výsledků nedělní sportky.

„Milion a půl!“ zahlásila sestra a máma jenom vzdychla, stále se držela za srdce.

A co bylo dál?

Oslavovali jsme do půlnoci. Katka plánovala, jak si pronajme prostory, kde by rozjela své kadeřnictví. Tobáš se opil, máma plakala, a já byl šťastný... všichni jsme byli šťastní.

Druhý den jsem odjel do Prahy, ale jen na procházku po památkách. Sedl jsem si do kavárny Slávia a zhotovil gratulační certifikát k výhře, nechybělo logo společnosti, podpis ředitele, prostě jsem si s tím vyhrál. A večer doma se s tím pak přede všemi pochlubil.

6

S rodinou jsem

ještě nebyl hotov. Má sestra je vyučená kadeřnice a skvělá matka, možná je trochu lenivá, ale to nemění nic na faktu, že je fajn.

Jenže absolutně nerozumí financím, obchodu, podnikání, po naší mámě rozhodně nezdělala vztah k číslům tak jako já.

Po mnohých debatách jsme nakonec rozhodli, že dáme všechny peníze na sestřino podnikání a za zbytek si máma pořídí auto.